

*Το ποδόσφαιρο, η χαρά μου και μια μπάλα
που δεν ξέρει πού προσγειώνεται*

Δεν ξέρω τι με είχε πιάσει ξαφνικά εκείνη τη μέρα και είπα πως θα παίξω ποδόσφαιρο. Ίσως γιατί είχα βαρεθεί ν' ακούω τον Αλέξανδρο να μου λέει συνέχεια πως είμαι νιάνιαρο και μαμμόθρεφτο, ίσως γιατί ήθελα να κάνω εντύπωση στη Λαρίσα, το αποφάσισα. Σηκώθηκα πρωί πρωί, έβαλα στην τσάντα μου τα αθλητικά μου και, μόλις έφτασα στο σχολείο, ετοιμάστηκα. Επέμενα να παίξω επιθετικός και ο κύριος Πίπης ήταν με το μέρος μου. Πρώτη φορά τον έβλεπα να ανακατεύεται στο παιχνίδι μας και ξαφνιαστήκα. Τι να συνέβαινε άραγε; Τι μ' ένοιαζε όμως; Φτάνει που εκείνη τη μέρα ήταν με το μέρος μου κι εγώ πολύ το ευχαριστήθηκα.

Σαν αρχίσαμε το παιχνίδι, ήμουν ενθουσιασμένος. Κλότσησα την μπάλα μια δυο φορές, και μάλιστα κόντεψα να βάλω τέρμα.

Τα κορίτσια στην άλλη άκρη της αυλής σταμάτησαν να παίζουν το «Δολοφόνο» και μαζεύτηκαν ολόγυρα να παρακολουθήσουν το παιχνίδι. Δεν ξέρω αν το 'καναν για μένα. Μαζί τους πρώτη και καλύτερη ήταν η Λαρίσα. Την είδα που ξεχώριζε από τ' άλλα κορίτσια. Είχε δέσει τα μαλλιά της αλογοουρά και στεκόταν ολόρθη με εκείνο το απορημένο της ύψος που την έκανε να φαίνεται ξένη, να ξεχωρί-

ξει. Εγώ έτρεχα πάνω κάτω σαν τρελός, κυνηγώντας την μπάλα μαζί με τους άλλους. Ούτε που σκεφτόμουν πόσο ηλίθιο ήταν έντεκα αγόρια να τρέχουν όλα μαζί πίσω από την μπάλα, όπως έλεγα προηγουμένως. Τώρα όλα τα παλιά τα είχα ξεχάσει. Έπαιζα ποδόσφαιρο και ήμουν τόσο καλός όσο ποτέ δεν το φανταζόμουν. Να με πάλι τώρα. Η μπάλα είναι δική μου. Κλείνω τα μάτια και της δίνω μια γερή κλοτσιά. Αυτή διέγραψε μια μεγάλη τροχιά και πήγε και προσγειώθηκε πάνω στο κεφάλι της... Λαρίσας. Συνήλθα ξαφνικά και κατάλαβα. Μου ήρθε να βάλω τα κλάματα. Το παιχνίδι σταμάτησε και ο κύριος Πίπης παρατήρησε την εφημερίδα του και βρέθηκε τρέχοντας κοντά στη Λαρίσα. Ολόγυρα μαζεύτηκαν πολλά παιδιά, αγόρια και κορίτσια, που την κοίταζαν με συμπόνια. «Συγγνώμη, δεν το 'θελα», ψέλλισα εγώ, ενώ τα δάκρυα ήταν κιόλας έτοιμα να κυλήσουν από τα μάτια μου. Στάθηκα λίγο πιο πέρα και περιμένα ν' ακούσω τις φωνές και τα κλάματά της, μα η Λαρίσα δεν έκλαψε, δεν άφησε ούτε ένα δάκρυ. Άγγιξε μονάχα για μια στιγμή το πονεμένο της κεφάλι και είπε: «Τίποτα, τίποτα».

Στ' αλήθεια δεν ήταν τίποτα ή για μένα το έλεγε που τα είχα ολότελα χαμένα;

Πλησίασα κοντά της με αργά βήματα και με πνιγμένη φωνή ξανάπα: «Συγγνώμη, δεν το 'θελα». Η Λαρίσα γύρισε και με κοίταξε για λίγο και ύστερα ακολούθησε τον κύριο Πίπη που ήθελε να τη βάλει να ξαπλώσει στο κρεβατάκι του ιατρού.

«Σπουδαίο γκολ έβαλες, νιάνιαρο, γυαλάκια... Να το επαναλάβεις!» μου λέει ειρωνικά ο Αλέξανδρος και εμένα μου ήρθε να του δώσω μια γερή μπουνιά.

Έλα όμως που δεν είχα όρεξη για καβγάδες. Πήγα στη βρύση, έριξα μπόλικο νερό στο πρόσωπό μου που έκαιγε και ανέβηκα στην τάξη. Ένιωθα απαίσια. Όλη η χαρά μου είχε χαθεί. Πήρα μολύβι και χαρτί και έγραψα: «Φάνηκα αδέξιος και βλάκας. Η Λαρίσα είναι γενναία. Φέρθηκε θαυμάσια. Ελπίζω να μην της έκανα κακό. Δεν το 'θελα να τη χτυπήσω και λυπάμαι πολύ γι' αυτό. Και αυτή η μπάλα... Τι καλά αν ήξερε πού πάει και προσγειώνεται!»

Στο διάλειμμα δεν κατέβηκα στην αυλή. Στάθηκα στο μπαλκόνι και παρακολουθούσα τα παιδιά που τρέχανε εδώ και εκεί ξεφωνίζοντας. Τη Λαρίσα δεν την είδα πουθενά. Ούτε στην τάξη όταν χτύπησε το κουδούνι για το τελευταίο μάθημα.

Όλο το απόγευμα στο σπίτι ήμουν άκεφος και σκεφτικός. Δεν άντεξα. Τα διηγήθηκα όλα στη Λευκή. Με το νι και με το σίγμα. «Μη στενοχωριέσαι», μου λέει εκείνη. «Δε νομίζω να είναι κάτι σοβαρό. Αύριο το πρωί θα ξέρεις».

Τα λόγια της με ξαλάφρωσαν κάπως. Μα ίσαμε αύριο το πρωί; Είναι τόσες πολλές ώρες και εγώ σκέφτομαι πώς θα τις περάσω. Όλη τη νύχτα ήμουν ανήσυχος. Στριφογύριζα στο κρεβάτι μου και δε με έπαιρνε ο ύπνος. Κι αν μ' έπαιρνε καμιά φορά για λίγο, έβλεπα μπερδεμένα όνειρα και πεταγόμενι πάνω ακόμα πιο ανήσυχος και κουρασμένος. Ανάσανα μονάχα σαν είδα το πρώτο γλυκό φως του ήλιου να μπαίνει από το παράθυρο. Σηκώθηκα και σε μερικά λεπτά ήμουν κιόλας έτοιμος για το σχολείο.

Η Λίλη ήταν κι αυτή στις αναποδιές της. Δεν ήθελε να σηκωθεί και η μαμά προσπαθούσε να την πείσει με το μα-

λακό. Εγώ φώναζα πως βιάζομαι και έκανα μεγάλη φασαρία. Τελικά πείστηκε η Λίλη να σηκωθεί, μα η ώρα είχε προχωρήσει και εγώ αμφέβαλλα αν θα φτάναμε πριν χτυπήσει το κουδούνι. Άραγε τι μπορεί να κάνει κάποιος όταν έχει μια αδερφή σαν τη Λίλη; Να μπορούσα να την ανταλλάξω με ένα σκύλο! Επειδή δεν άντεχα άλλο να περιμένω, πήγα και κάθισα στο αυτοκίνητο και όλο φώναζα στη μητέρα πως θ' αργήσουμε. Η μητέρα, που δεν της ξεφεύγει τίποτα, με ρώτησε: «Γιατί τόση βιασύνη σήμερα, παρακαλώ;» Για μια στιγμή μού ήρθε να της τα πω όλα, δεν άντεχα. Αμέσως όμως μετάνιωσα. Άρπαξα ένα ψεματάκι από τα πολλά που έχω στο συρταράκι του μυαλού μου και της πέταξα: «Είμαι υπεύθυνος της τάξης και πρέπει να βρίσκομαι δέκα λεπτά νωρίτερα». Δεν ξέρω αν το 'χαψε. Με κοίταξε για λίγο ερευνητικά και ύστερα είπε: «Καλά, φεύγουμε αμέσως».

Σε όλο το δρόμο η Λίλη, που είχε βρει το κέφι της, φλυαρούσε. Έλεγε πως, όταν μεγαλώσει, θα φτιάξει ένα σπίτι με πολλές πόρτες και παράθυρα. Θα 'χει ένα μεγάλο κήπο, πιο μεγάλο από αυτό που έχουμε στο σπίτι μας σήμερα, και θα έχει επτά γάτους, τρία σκυλιά, μια κατσίκια, πολλές χελώνες κι ένα άλογο.

«Κι έναν ελέφαντα. Ξέχασες τον ελέφαντα», την ειρωνεύτηκα εγώ, που δεν άντεχα να την ακούω, και ύστερα μαζεύτηκα στηγωνιά μου και δεν ξαναμίλησα.

«Τι συμβαίνει, φίλε;» με ρώτησε η μαμά λίγο πριν μας αφήσει στο σχολείο. «Είναι πολύ δύσκολο να είναι κανείς υπεύθυνος της τάξης;»

Δεν της απάντησα. Βιάστηκα να τρέξω.

Από το ημερολόγιό μου – 1

Με λένε Λάρα και Λαρίσα. Η μαμά και η γιαγιά προτιμούν να με φωνάζουν Λάρα. Αν με ρωτάτε, και εγώ το προτιμώ. Στο σχολείο με φωνάζουν Λαρίσα. Δε μου αρέσει, αλλά δεν είναι τίποτα που μπορώ να κάνω. Η μαμά μου λέει πως δεν είναι τόσο σημαντικό το όνομα. Εμείς του δίνουμε νόημα και «χρώμα» με το ποιοι είμαστε και τι κάνουμε.

Μέχρι πριν λίγο καιρό, εγώ, η μαμά κι ο μπαμπάς ζούσαμε στη Μόσχα και ήμασταν μια χαρά. Μέναμε σε ένα διαμέρισμα στην πολυκατοικία «Αλεξάντρα» κι εγώ είχα πολλούς φίλους – την Τόνια, την Τάσια, τη Λίζα, τον Σούρικ και τον Ζένκα. Τα απογεύματα και τις αργίες παίζαμε στο μικρό πάρκο με τις σημύδες και περνούσαμε όμορφα. Τώρα εμείς έχουμε φύγει από τη Μόσχα και εδώ που έχουμε έρθει δεν έχω κανένα φίλο. «Γιατί ήρθαμε;» ρωτώ κάθε μέρα τη μαμά. «Γιατί εδώ είναι η πατρίδα του μπαμπά», μου λέει εκείνη, «και ύστερα μην ξεχνάς πως εδώ ο μπαμπάς μπορεί να έχει μια καλύτερη δουλειά και έτσι θα έχουμε περισσότερα χρήματα».

Εγώ την ακούω και σωπαίνω. Δε λέω τίποτα, μην την κάνω να λυπηθεί, όμως η μαμά, όπως όλες οι μαμάδες, καταλαβαίνει. Με αγκαλιάζει και μου λέει: «Μη λυπάσαι, θα συνηθίσεις σιγά σιγά. Θα δεις. Θα κάνεις φίλους και όλα

θα είναι πάλι μια χαρά». Μπορεί να έχει δίκιο η μαμά, όμως εγώ δεν μπορώ να ησυχάσω. Νομίζω πως τα παιδιά στο σχολείο δε μ' αγαπάνε και δε με θέλουν στα παιχνίδια τους. Γι' αυτό και κάθε διάλειμμα πάω και στέκομαι ολόμοναχη κάτω από τις πασχαλιές και κοιτάω τους άλλους που παίζουν ή τρέχουν πάνω κάτω στην αυλή. Η Ίρις, που κάθεται δίπλα μου στο θρανίο, δε με βοηθά καθόλου. Σκύβει πάνω από τα τετράδιά της και κρύβει με τα χέρια της αυτά που γράφει μην τύχει και τα δω. Ξέρω όμως πως μια μέρα θα τα καταφέρω μονάχη μου.

Απ' όλα τα παιδιά ξεχωρίζω ένα αγόρι. Το λένε Στέφανο και είναι κοντούλης και μικροκαμωμένος. Φοράει γυαλάκια και μου θυμίζει το φίλο μου τον Ζένκα. Είναι και ένα άλλο αγόρι που το λένε Αλέξανδρο. Ο Αλέξανδρος δε μοιάζει καθόλου με το Στέφανο. Μιλάει πολύ και κάνει συνέχεια φασαρία. Κάθε φορά που με συναντά, κολλάει τις χούφτες του στα αυτιά του και μου κάνει «μπου, μπου» μουγκρίζοντας. Άλλες φορές με κυνηγάει κι εγώ τον φοβάμαι. Αρχίζω να τρέχω και, όταν ξεμακρύνω αρκετά, τολμώ και γυρίζω το κεφάλι πίσω για να δω αν με ακολουθεί. Εκείνος βάζει τα χέρια του χωνί στο στόμα και μου φωνάζει: «Αρκουδίτσα, πού θα μου πας; Θα σε πιάσω». Δε με πιάνει όμως. Έπειτα αρχίζει να κάνει άλλες τρέλες και ευτυχώς με ξεχνάει. Του αρέσει να παλεύει με τ' άλλα αγόρια και να πατάει με δύναμη τ' άδεια χαρτοκούτια των χυμών για να κάνουν δυνατό θόρυβο και να τρομάζουν τα παιδιά. Στην τάξη όλο μάς κάνει τον πίθηκο και τα παιδιά γελάνε. Εγώ δε γελάω. Ξέρω πως στην τάξη δεν πρέπει να κάνουμε τέτοιες βλακειές.

Τη δασκάλα μου τη λένε κυρία Φάνη. Μου αρέσει η κυρία Φάνη. Την αγαπώ και θαρρώ πως κι εκείνη με αγαπά. Πολλές φορές, όταν τελειώσει τη δουλειά της με τ' άλλα παιδιά, με παίρνει κοντά της στην έδρα της και μου μαθαίνει ελληνικά. Τότε νιώθω πολύ χαρούμενη· δε νιώθω ξένη. Αυτό μου λέει και η μαμά: «Δεν πρέπει να νιώθεις ξένη, γιατί δεν είσαι. Είσαι μισή Κύπρια».

Χτες στο μάθημα της γυμναστικής είχαμε ένα ατύχημα. Ο Στέφανος, το αγόρι που μου θυμίζει τον Ζένκα, κλότσησε την μπάλα και με χτύπησε στο κεφάλι. Για να πω την αλήθεια, πόνεσα πολύ και τρώμαξα. Έκανα όμως τη γενναία και είπα πως δεν είναι τίποτα. Νομίζω πως ο Στέφανος λυπήθηκε πολύ γι' αυτό που έκανε.

Εγώ, η Λαρίσα